

Sinds oktober 1977 wordt vegetatiekundig onderzoek verricht op de Blankaart door Machteld GRYSEELS (IWONL-bursaal, Leerstoel voor Morfologie, Systematiek en Ecologie van de Planten, Rijksuniversiteit Gent). De aandacht gaat daarbij vooral naar het effect van beheerswerk op de plantengroei, met behulp van experimenteel beheer in proefpercelen.

Maaien van rietland in de winter leverde volgende voorlopige resultaten: sterke afname, zelfs verdwijning, van Grote Brandnetel, afname van Haagwinde en daardoor een dichter, rechter rietbestand; toename van Moeraswalstro, Glidkruid, Watermunt, Oeverzegge, Wolfspoot, Basterdwederik, Moeras-en Zompvergeet-mij-nietje, Moeraslathyrus, Wederik, Valeriaan en Poelruit, en ontwikkeling van een moslaag daar waar de bodem vanaf mei niet meer onder water komt. Samenvattend: er is een evolutie naar een veel soortenrijker rietland met betere rietgroei.

Maaien van rietland in de zomer gaf een sterke afname van Haagwinde en Grote brandnetel, een afname van Riet en van Hennegrass en een toename van Moeraswalstro, Glidkruid (massaal), Watertorkruid, Poelruit en ook reeds hooilandsoorten zoals Koekoeksbloem en Ruw beemdgras. Er is dus een geleidelijke evolutie naar hooilandvegetaties; het rietlandaspect en de dominantie van Hennegrass nemen af, wat ook de bedoeling was in deze grazige, minder goede rietlanden.

Behalve het hierboven beschreven beheer werd ook nog een hoop ander werk gepresteerd, voornamelijk maaien van grasvelden in het kasteelpark, kappen van wilgenbroekbossen noordelijk en zuidelijk van de eendenkooi, kappen van hakhout in het kasteelpark en kappen van struweel aan de noordoostelijke oever van de vijver. Dit

werk en ook het afvoeren van maaisel, stammen en takken gebeurde door medewerkers van de vereniging, door een loonwerker, door boeren en door jongeren op werkkamp. Verder vermelden we het schoonmaken en inrichten van een ijskelder voor vleermuizen.

Problemen waren er met het waterpeil en met de jacht. Naar aanleiding van de zeer natte periode juni/juli '80 werd het opgelegde waterpeil onder druk van de boeren en zonder BNVR te raadplegen verlaagd.

Ze beweerden dat bij het voorgeschreven peil 40 hectare land onder water stond. De conservator kon echter vaststellen dat bij dat peil slechts lichte wateroverlast ontstond over een oppervlakte van 2 ha.

In het reservaat wordt uiteraard niet gejaagd, maar in de omgeving wel. Uit de watervogeltellingen blijkt dat de invloed van de jacht op de aantallen pleisterende eenden zeer gering is, maar toch kunnen we de ogen niet sluiten voor herhaalde misbruiken. Zo is het afschieten van een Bruine kiekendief ons ter ore gekomen. Ook was het een bijna alledaags verschijnsel dat 's avonds na het toegelaten uur nog geschoten werd. Uiteindelijk werd door een ambtenaar van het Bestuur van Waters & Bossen tegen drie personen proces-verbaal opgemaakt. Ze werden veroordeeld tot boeten van 1040 tot 8000 F en hun jachtgeweren werden voor een termijn van 2 jaar verbeurd verklaard. Verder is het irriterend vast te stellen dat twee jagershutten nabij de noordwestelijke hoek van de Blankaart, vlak naast de scheidingsgracht zijn opgetrokken. Contacten werden gelegd met de betrokken jagers opdat zij hun hutten tot op een afstand van minimum 50 m van De Blankaart zouden willen verplaatsen.

naar Paul HOUWEN, conservator

HET VLEERMUIZENRESERVAAT VAN ZUSSEN

Reeds vroeger werd in het Bulletin geregeld gewezen op de moeilijkheden bij de determinatie van overzomerende vleermuizen in het ondergronds reservaat van Zussen. We waren er van overtuigd dat het ging om enkele verspreide exemplaren, vermoedelijk van de Watervleermuis en de Meervleermuis.

Op 15, respectievelijk 30 september 1980 hadden we nochtans succes met een nieuwe observatietechniek: de eerste keer konden we een Water- en een Meervleermuis determineren. De tweede keer herkenden we tussen verschillende tientallen vliegende dieren 1 Brandt's vleermuis, 9 Watervleermuis en 1 Bechstein's of Langoorvleermuis. Laatstgenoemde soort was nog niet eerder gezien

in Zussen en brengt het aantal waargenomen soorten vleermuizen van het reservaat op 9.

De winter 80/81 werd gedeeltelijk besteed aan tellingen van de overwinterende populatie. Dat leverde 112 exemplaren op, overwegend in de zones dicht bij de ingang (de dieper gelegen galerijen zijn steeds bijna volledig verlaten). Wanneer we in rekening brengen dat veel dieren onopgemerkt blijven in diepe onbereikbare spleten en dat er veel verloop is van in- en uitvliegende dieren, dan is het duidelijk dat het bekomen aantal slechts een klein deel geeft van het totale aantal vleermuizen dat het reservaat bezoekt in de loop van één winter.

naar René GILSON, conservator
